

Desigs potser utòpics?

written by Pere Grau i Rovira | 17 de gener de 2020

Ara que comença aquest any que podem preveure molt mogut (positivament o, ai las, potser negativament) tots tenim desigs més o menys clars de com voldríem que es desenvolupés. Des de la meua llunyana talaia, també jo en tinc, és clar. I potser són utòpics. Però com va dir aquell, les utopies d'avui són les realitats de demà. Tant de bo que així fos.

Contra la meua primera reacció (que ha estat la de molts) no desaprovo que ERC hagi fet possible la investidura del Padritu a canvi d'unes contrapartides més que vagaroses. Com han dit dirigents del partit, no es podia desaprofitar la possibilitat d'un diàleg constructiu entre governs per dubtoses que siguin les possibilitats. Possibilitats que sembla que són menys que mínimes i el "marchenazo" que anul·la, contra tot dret, la condició d'eurodiputat de Junqueras, permet esperar el pitjor. I el meu desig seria que ERC complís al peu de la lletra i sense esquivar res, les advertències a Sánchez, i retiri el suport parlamentari al govern espanyol, si no hi ha progressos substancials en les negociacions previstes i sense esperar la setmana dels tres dijous.

Desitjaria (i aquest segon desig no és gaire més fàcil que el primer) que s'acabés d'una vegada el guirigall al món post convergent. Això voldria dir unificar tots els esforços sota una sola sigla. I hauria de voler dir també (i aquí grinyolen molts) que molts que volen fer la guerra pel seu compte s'adonessin d'una vegada que la figura cabdal que tenen i que arrossega la gent per damunt de tothom és Carles Puigdemont, i que només amb ell de galió de proa, i refonent els actuals "petits reialmes de taifes" en un bloc tan transversal com sigui possible (els extrems a dreta i esquerra no hi entraran, es faci el que es faci), es pot aspirar potser a disputar a ERC el seu actual protagonisme indiscutible en el ventall independentista. I sobretot, es donaria més força al Consell

per la República, el paper del qual pot ser cada vegada més important i decisiu en aquests mesos vinents.

Desitjaria (i aquest crec que és el menys utòpic dels meus desigs) que els ciutadans, la força del carrer, no es deixi desanimar pels errors i les mancances de la política. Recordem tots que transitem per un territori del qual no hi ha mapes fiables, i errar de camí o de direcció de tant en tant és ben fàcil, però rectificar també ha de ser-ho, si es mira més enllà del propi melic.

Com diuen sovint els nostres millors periodistes (i en tenim un bon munt) hem aconseguit molt més del que de vegades ens sembla en les hores de decepció. I la resta encara que no sigui fàcil no és de cap manera impossible. La visió del conflicte per part de la resta de la Unió Europea va canviant cada vegada més. Cada vegada hi ha més gent que s'adona que qui no compleix no és Catalunya sinó Espanya. Que qui posa en perill les bases fonamentals de la democràcia europea no és Catalunya sinó Espanya. Que qui es passa pel folre les lleis i les normes europees i desobeeix tranquil·lament les sentències vinculants del TJUE, no és Catalunya sinó Espanya. I això, que ningú no en dubti, tindrà conseqüències, encara que tot vagi més a poc a poc del que voldríem. I aquest és el meu darrer desig: que la Unió Europea (que com ha observat molt bé Vicent Partal, no és ningú "de fora" perquè hi som "a dins") no deixi passar més les *farolades* dels ultranacionalistes espanyols als tribunals i a la política. Perquè si no ho fa, animarà als Urbans, Le Pens, Kasczynskis i altra patuleia semblant a riure's de Brussel·les i d'Estrasburg i a passar-se, també ells, tots els tractats pel folre. I això seria el final de la UE.

D'aquí a un any –si encara sóc viu– espero poder veure si algun dels meus desigs utòpics ha traspassat la frontera de la utopia cap a la realitat. Tant de bo ho fessin tots...